

„Pot je prava in studenec blizu!“ —

„— — Pot je prava in studenec blizu!“ —

Jedva slišno so mrmrale bolnikove ustnice; — jedva znatno se je jasnili obraz; — oči so začele nalahko žareti. —

„Ne boš več dolgo blodil — dan se dela — blizu je rešitev!“ —

Dolgo je molil župnik in zatopljen je bil v molitev, da se je zdrznil, ko ga je prijelo nekaj mrzlega za roko.

Pred seboj je uzrl jasen obraz in razžarjene oči — in spoznal je sodbo, neovržno, ker ni bila nikdar izrečena in nikjer zapisana.

„Gospod župnik“ — je govoril bolnik, ki ga je držal za roko — „ne bom več dolgo! — Da ne izgrešim poti pred ciljem — prižgite v mraku luč, okrepčajte pešajočega.“ —

Njegov glas je bil tih, miren in resen; — župniku pa se je storilo bridko pri srcu; prisedel je k postelji in prislonil glavo k bolniku.

V tihi noči je zapel glas zvona čez vas. — —

„Bog povrni! — Bog z Vami! — Truden in upehan romar se vrača domov!“ —

Tako se je poslavljal bolnik od župnika, ki mu je dal na pot svoj blagoslov; — samo dve drobni, suhi solzi sta se zaiskrili bolniku v očeh. —

Bilo je dva dni za tem.

Doma je bil romar, ki je iskal poti; — toliko da ni omagal pred pragom, žejen in opešan.

Solnce se je smejalo in zvonovi so veselo peli, vriskalo je mlado jutro. — Štirje krepki fantje so nosili romarja na ramah; — pred njimi so duhovni peli hvalnice — za njim je stopal oče — solze radosti so gorele v njegovih očeh. — Velika množica ga je spremljala prav do doma.

Ko so ga doma odložili — ni bil razkošen in prevzeten dom, skromen je bil in ponižen — so mu zapeeli fantje v pozdrav pesem, polno sladke tolažbe in tihe radosti — za trudnega romarja.

„Blagor mu!“ — —

Tako je priromal romar iz tujine v svoj varni dom. —

Na jesenskem polju.

Zložil Silvin Sardenko.

Kot ratarji hodimo,
drug za svojim drugom:
ta se vrača s polja,
drug prihaja s plugom.

Dnevi naglo nam beže,
kot nestalne sanje;
jutro upe seje,
mrak prevare žanje.

In tako umiramo,
kot poljè jeseni.
Jaz umiram svetu,
svet umira meni.

Petelin je zapel.

Zložil Silvin Sardenko.

Le poj!
Eni v delo segli,
drugi bodo legli...
Le poj!

Tvoj glas
vestnim je vzpodbudo,
lenim v jezo hudo
tvoj glas.

S teboj
bolnim skrb se jenja,
zdravim skrb začenja
s teboj.

Tvoj klic
zlato jutro dramí,
trudno čelo mami
tvoj klic.

Le poj:
Krivim dan kesanja,
mračnim dan spoznanja
le poj!

